

Capitolul 5

Trăind prin Duhul

Nici capitolul 5 nu trebuie să fie studiat separat de cel de al patrulea pentru că subiectul început în capitolul 3 și continuat în 4 nu s-a încheiat încă. Capitolele 3 - 5 așază împreună cele mai importante subiecte ale Sfințelor Scripturi și ne prezintă relația dintre ele. Astfel vedem de ce făgăduințele sunt legate de credință, credința de legământ, legământul de Lege și ascultare. Să pornim așadar în studiul capitolului 5 recitind mai înainte capitolele 3 și 4.

Versetul 1:
Rămâneți dar tari, și nu vă plecați iarăși sub jugul robiei.

Robia de care vorbește Pavel aici este aceeași ca în capitolele anterioare. Este robia față de păcat. În Hristos, cuvintele rostite de Isaia și-au găsit împlinirea: „Duhul Domnului Dumnezeu este peste Mine, căci Domnul M-a uns să aduc vești bune celor nenorociți: El M-a trimes să vindec pe cei cu inima zdrobită, să vestesc robilor slobozenia, și prinșilor de război izbăvirea” (Isaia 61: 1). Cei nenorociți aud vești bune, cei cu inima zdrobită sunt vindecați, prinșii de război primesc izbăvirea, iar robii eliberarea. Deși aceste cuvinte ne pot duce cu gândul la acțiuni sociale și la un Mântuitor preocupat de latura socială a omeniirii, principala Sa lucrare nu a fost socială, ci spirituală. Una din profețiile din Daniel ne spune că Unsul va aduce neprihănirea veșnică și că va pune capăt păcatului (Daniel 9: 24). Deși vedea starea poporului evreu, aflat sub dominație romană, Hristos a fost preocupat în primul rând de robia spirituală: „«Adevărat, adevărat, vă spun», le-a răspuns Isus, «că, oricine trăiește în păcat, este rob al păcatului.»” (Ioan 8: 34). Aceasta era robia din care Hristos încerca să-și scoată poporul.

Am văzut că evreii se aflau în robie pentru că nu înțeleseseră legământul prin care Dumnezeu urma să îi salveze. Ei promisese ascultare la Sinai, iar în timpul Domnului Hristos se luptau să păzească Legea pentru că așa credeau că vor ajunge să moștenească cerul. Păcatul era prezent în viața lor. Galatenii care renunțau la Hristos pentru mântuirea „care se capătă prin fapte” deveneau robi, pentru că

numai prin Hristos omul poate trăi în neprihănire, altfel este rob al păcatului.

Îndemnul apostolului de a rămâne tari mărturisește despre puterea pe care o are credința în comparație cu eforturile noastre.

Versetul 2:
lată, eu, Pavel, vă spun că, dacă vă veți tăia împrejur, Hristos nu vă va folosi la nimic.

Citind versetul al doilea s-a tras concluzia că Hristos nu folosește la nimic pentru cei care se circumcid și de aici s-a dus ideea mai departe: Hristos nu folosește la nimic celor ce țin Legea. Pavel a stat împotriva lui Petru atunci când acesta se purta într-un fel în fața neamurilor când nu erau iudeii de față și altfel când erau prezenți. Acum, știm că Timotei a fost circumcis, dar și că Hristos i-a folosit spre mântuire. Cum poate fi adevărată expresia „dacă vă veți tăia împrejur, Hristos nu vă va folosi la nimic”, de vreme ce Timotei era tăiat împrejur, dar și un beneficiar al harului? Epistola către Galateni este folosită în mod fraudulos pentru a scoate porunca a patra din cadrul celor zece, dar și alte porunci din locul lor, toate acestea pe baza neînțelegerii unor versete simple.

Baza înțelegerii acestei probleme, dar și a epistolei, stă în scopul pentru care era efectuată circumcizia. Dacă ea era făcută pentru a primi mântuirea (Fapte 15: 1) sau dacă era făcută pentru ca prin ea omul să-și recunoască neputința. Trebuie înțeles cât de mult depindea mântuirea de circumcizie prin faptul că circumcizia a fost dată unui om care fusese deja socotit ca neprihănit. Tot așa, trebuie înțeles cât de mult depinde mântuirea de păzirea Legii, prin faptul că poruncile sunt date celor tăiați împrejur cu inima. A păzi Legea fără nașterea din nou, nașterea prin făgăduință, nu are nicio valoare expiatoare. Dar nici naștere din nou nu există, dacă nu există ascultarea de Lege. Avraam a fost socotit neprihănit prin credință, după care i s-a cerut să se taie împrejur. Ce s-ar fi întâmplat dacă Avraam ar fi refuzat să asculte?

Versetele 3 - 4:
3 Și mărturisesc iarăși încă o dată oricărui om care primește tăierea împrejur, că este dator să împlinească toată Legea.

Cine vrea să se taie împrejur pentru a fi salvat are datoria să păzească toată Legea despărțit de Hristos, pentru că tăierea împrejur este un semn al neputinței și nu al putinței. Deci dacă primesc tăierea împrejur ca rol mântuitor, trebuie să păzesc singur toată Legea. Dar fără adevărata tăiere împrejur, a inimii, pe care o face Hristos eu nu pot asculta de toată Legea. Versetul 3 nu este un argument pentru a arăta că Legea este

**4 Voi, care voiți să
fiți socotiți neprihăniți
prin Lege, v-ați
despărțit de Hristos;
ați căzut din har.**

ceva rău, ci el ne spune că suntem datori să păzim toată Legea, dacă ne tăiem împrejur crezând că așa obținem mântuirea. Versetul este o atenționare pentru cei care umblă în viața de credință fără Hristos. Ei nu vor putea asculta niciodată în mod desăvârșit, iar o astfel de ascultare este necesară.

Cine caută mântuirea prin Lege este despărțit de Hristos (versetul 4), cine este legat de Hristos păzește Legea (1 Ioan 3: 9). Pentru că prin Hristos vine neprihănirea.

**Versetul 5:
Căci noi, prin Duhul,
așteptăm prin
credință nădejdea
neprihănirii.**

Ce poate fi „speranța neprihănirii prin credință” dacă nu speranța că făgăduința lui Dumnezeu se va împlini? Duhul este cel care împlinește în noi această neprihănire. Orice om care acceptă să se lase impresionat de Duhul Sfânt va primi convingerea păcatului din viața sa și va înțelege neprihănirea de a cărei lipsă Duhul îl convinge. Când arată păcatul, Duhul arată lipsa neprihănirii și nevoia de Hristos și face asta până la creșterea și maturitatea deplină a credinciosului. Neprihănirea pe care o aduce Duhul nu poate fi alta decât neprihănirea Legii: „pentru ca porunca Legii să fie împlinită în noi, cari trăim nu după îndemnul firii pământești, ci după îndemnul Duhului” (Romani 8: 4). Versetul acesta este un text cheie pentru cei flămânzi și însetați după neprihănire. El nu spune că prin Duhul noi așteptăm și sperăm să avem neprihănire, ci prin El așteptăm speranța neprihănirii. Adică avem neprihănirea! Faptul că Hristos a ascultat de Lege nu mă eliberează pe mine de necesitatea de a asculta de ea, ci îmi oferă speranța că Legea poate fi ascultată.

**Versetul 6:
Căci în Isus Hristos,
nici tăierea împrejur,
nici netăierea împrejur
n-au vreun preț, ci
credința care
lucrează prin
dragoste.**

Versetul 6 repetă aceeași idee din versetele 2-4: ceea ce contează pentru împlinirea făgăduinței este încrederea pe care noi i-o acordăm lui Dumnezeu. Încredințarea că El poate să-și ducă la bun sfârșit făgăduința. De ce este credința așa de importantă? Nu am putea înțelege acest lucru dacă nu am privi în urmă cu mii de ani, spre clipa când Lucifer nu i-a mai acordat lui Dumnezeu încredere. Spre clipele când a treia parte dintre îngeri au preferat să se încreadă în cuvintele tovarășului lor, mai degrabă decât să se încreadă în Creatorul lor. Fiecare om de pe acest pământ este chemat să participe la această alegere. Când manifestăm neîncredere în Dumnezeu, manifestăm credință în minciunile lui Lucifer. Când declarăm că omul în starea lui căzută nu poate păzi Legea, declarăm că

Dumnezeu nu este în stare să ne țină în neprihănire așa cum a făgăduit atât în Vechiul cât și în Noul Testament. Înseamnă că profeția din Daniel 9: 24 și cuvântarea lui Zaharia din Luca 1 nu au șanse de împlinire. Aceasta este neîncredere și este dovedită de lipsa de dragoste adevărată. Căutați unitatea în Cuvânt și adevăr pentru că acolo unde este ea este adevărul, neprihănirea și Evanghelia adevărată.

Versetul 7 - 12:

7 Voi alergați bine: cine v-a tăiat calea ca să n-ascultați de adevăr?
8 Înduplecarea aceasta nu vine de la Cel ce v-a chemat.
9 Puțin aluat face să se dospească toată plămâdeala.
10 Eu, cu privire la voi, am, în Domnul, încrederea că nu gândiți altfel. Dar cel ce vă tulbură, va purta osânda, oricine ar fi el.
11 Cât despre mine, fraților, dacă mai propovăduiesc tăierea împrejur, de ce mai sunt prigonit? Atunci pricina de poticnire a crucii s-a dus.
12 Și, schilodească-se odată cei ce vă tulbură!

Versetele 13 - 26:

13 Fraților, voi ați fost chemați la slobozenie. Numai, nu faceți din slobozenie o pricină ca să trăiți pentru firea pământească, ci slujiți-vă unii altora în dragoste.
14 Căci toată Legea se cuprinde într-o singură poruncă: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.”

Crucea, acel instrument al rușinii și torturii, a adus speranță și salvare lumii. Desigur, nu crucea ca obiect, ci jertfa Domnului Hristos.

Lângă crucea înălțată pe Golgota, iubirea și egoismul au stat față în față. Acolo s-au descoperit în toată plinătatea lor. Hristos a trăit numai pentru a mângâia și a binecuvânta, iar Satana, punând la cale omorârea Sa, a dat pe față răutatea urii sale împotriva lui Dumnezeu. Prin aceasta, dovedea că adevăratul scop al rebeliunii sale era de a-L detrona pe Dumnezeu și de a-L nimici pe Acela prin care se manifesta iubirea lui Dumnezeu.

Prin viața și moartea lui Hristos, gândurile oamenilor sunt și ele scoase la iveală. De la staul până la cruce, viața lui Isus a fost o chemare la înfrângerea eului și la părțășie în suferință. Aceasta a dezvăluit intențiile oamenilor. Isus a venit cu adevărul cerului și toți cei care ascultă de glasul Duhului Sfânt sunt atrași de El. Aici își au loc cuvintele: „ferice de cei flămânzi și însetați după neprihănire căci ei vor fi săturați” (Matei 5: 6).

Cel ce îi va tulbura pe cei ce cred în neprihănire va fi osândit.

Cei care consideră că slobozenia prezentată în Galateni este o dovadă pentru anularea Legii scapă din vedere versetul 13. El ne avertizează asupra modului în care trebuie trăită libertatea. Dacă Hristos a venit sub Lege și a purtat păcatele noastre și a primit blestemul, iar prin aceasta noi suntem liberi, trebuie să avem grijă cum folosim această libertate pentru ca nu cumva să slujim firii pământești în vreme ce ne considerăm liberi în Domnul.

Versetul 16 repetă aceeași idee, că un om liber trebuie să umble cârmuit de Duhul și nu de firea pământească. Cât timp,

15 Dar dacă vă mușcați și vă mâncați unii pe alții, luați seama să nu fiți nimiciți unii de alții.

16 Zic dar: umblați cîrmuiți de Duhul, și nu împliniți poftele firii pămîntești.

17 Căci firea pămîntească pofteste împotriva Duhului, și Duhul împotriva firii pămîntești: sunt lucruri protivnice unele altora, așa că nu puteți face tot ce voiți.

18 Dacă sunteți călăuziți de Duhul, nu sunteți sub Lege.

19 Și faptele firii pămîntești sunt cunoscute, și sunt acestea: preacurvia, curvia, necurăția, desfrînarea,

20 închinarea la idoli, vrăjitoria, vrăjibile, certurile, zavistiile, mâniile, neînțelegerile, dezbinările, certurile de partide,

21 pizmele, uciderile, bețiile, îmbuibările, și alte lucruri asemănătoare cu acestea. Vă spun mai dinainte, cum am mai spus, că cei ce fac astfel de lucruri, nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu.

câte minute din zi, câte zile în an? Cât timp este în stare Duhul să ne ajute! Niciunde pe paginile Sfințelor Scripturi nu găsim vreun verset care să ne spună că din cauza naturii noastre noi nu putem asculta în mod desăvârșit. În contrast, Sfințele Scripturi sunt pline de îndemnuri să nu mai umblăm după firea pămîntească, ci după îndemnul lui Dumnezeu. Este absurd să fim chemați la aceasta dacă nu se poate. Această chemare reprezintă, așa cum spuneam în studii anterioare, o posibilitate care ne ridică deasupra stării noastre păcătoase, ne dă libertatea față de păcat și o viață ascunsă cu Hristos în Dumnezeu. În această viață roada Duhului Sfânt va fi văzută. Dacă lipsește roada Duhului Sfânt înseamnă că nu există legământ, credință și neprihănire. Rода Duhului este testul vieții noastre, cine trăiește în Duhul, umblă prin Duhul și are roade.

Versetul 25 este foarte important pentru viața de credință. El prezintă posibilitatea trăirii prin Duhul. Dar ce înseamnă acest lucru?

Duhul Sfânt, cea de-a treia persoană a Dumnezeirii, a fost prezent la crearea lumii în care noi trăim (Geneza 1: 2) și a participat chiar și la procesul de creație al omului (Iov 33: 4). Cu siguranță prezența și lucrarea Duhului Sfânt sunt necesare în procesul de recreație al ființei umane. Deși noi trăim într-un trup care poartă de la căderea în păcat o natură păcătoasă, prezența Duhului Sfânt poate anihila acest inconvenient. Știm din Biblie că noi avem acum un trup firesc și că trupul duhovnicesc va fi primit la înviere (1 Corinteni 15: 42 -46). Dar faptul că acum avem un trup firesc nu este un impediment pentru puterea Duhului Sfânt. Omul cu un trup firesc trebuie să fie duhovnicesc, el trebuie să trăiască în Duhul și să umble în Duhul.

Voi însă nu mai sunteți pămîntești, ci duhovnicesți, dacă Duhul lui Dumnezeu locuiește în adevăr în voi. Dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui.

(Romani 8: 9)

În discuția cu Nicodim Domnul Hristos a prezentat nașterea din nou în următoarele cuvinte: „Ce este născut din

**22 Roadă Duhului,
dimpotrivă, este:
dragostea, bucuria,
pacea, îndelunga
răbdare, bunătatea,
facerea de bine,
credincioșia,**

**23 blândețea,
înfrânarea poftelor.
Împotriva acestor
lucruri nu este lege.**

**24 Cei ce sunt ai lui
Hristos Isus, și-au
răstignit firea
pământească
împreună cu patimile
și poftele ei.**

**25 Dacă trăim Duhul,
să și umblăm prin
Duhul.**

**26 Să nu umblăm
după o slavă
deșartă, întărâtându-
ne unii pe alții, și
pizmuindu-ne unii pe
alții.**

carne, este carne , și ce este născut din Duh este duh” (Ioan 3: 6). Nașterea din nou are loc înainte de moarte și înviere, cu alte cuvinte procesul prin care un om născut din carne să devină un om născut din Duh trebuie să aibă loc în viața acestuia. „«Cum se poate naște un om bătrân? Poate el să intre a doua oară în pântecul maicii sale, și să se nască?» Isus i-a răspuns: «Adevărat, adevărat îți spun, că, dacă nu se naște cineva din apă și din Duh, nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu.»” (Ioan 3: 4-5). Nașterea din nou este procesul prin care omul moare față de păcat și trăiește în neprihănire, nu teoretic, ci practic. În procesul nașterii din nou noi suntem făcuți „părtași firii dumnezeiești, după ce” am „fugit de stricăciunea care este în lume prin poftă” (2 Petru 1: 4). Botezul este o mărturisire a lepădării omului cel vechi și a înnoirii prin Duhul. Omul vechi moare, este răstignit împreună cu Hristos, „pentru ca trupul păcatului să fie dezbrăcat de puterea lui, în așa fel ca să nu mai fim robi ai păcatului” (Romani 6: 6). Deși suntem firești și plini de poftă, avem asigurarea că o inimă predată, o răstignire autentică alături de Hristos și o voință predată lui Dumnezeu vor conduce la posibilitatea ca Duhul Sfânt să lucreze în noi dezbrăcarea de trupul păcatului. Cine nu crede că acest lucru stă în puterea Duhului Sfânt nu are credința lui Isus. Noi credem că prin Duhul putem face minuni, să vorbim în limbi, să discernem lucrurile, toate acestea pentru că ne-au fost promise în Biblie, dar tot acolo ne-a fost promisă dezbrăcarea de trupul păcatului. „Cei ce sunt ai lui Hristos Isus, și-au răstignit firea pământească împreună cu faptele și poftele ei”. Ce poate însemna această răstignire dacă nu moartea eului, dezbrăcarea de puterea păcatului, biruința Duhului asupra firii?

Un om călăuzit de Duhul lui Dumnezeu nu mai este sub blestem, pentru că nu mai este sub Lege, ci sub har (versetul 18). Omul acesta a ajuns părtaș de natură divină, firea lui a fost răstignită împreună cu Hristos, voința lui a fost predată Mântuitorului, iar Duhul este cel care îl conduce și aduce roade în viața sa. În har, el urcă din ce în ce mai mult până la statura de om mare, creat după chipul și asemănarea lui Dumnezeu.

TESTUL 5

Nume și prenume:

Nota:

1. În libertatea adusă de Isus Hristos

- a) pot păcătui pentru că având firea omenească păcatul nu poate fi învins
- b) trebuie să lupt ca să înving singur(ă) păcatul
- c) omul poate să nu mai slujească firii pământești

2. Hristos nu folosește la nimic

- a) celor circumciși
- b) celor necircumciși
- c) celor circumciși care fac din aceasta un criteriu pentru mântuire și celor necircumciși care nu au credință

3. Prin ce lucrează credința?

- a) prin har
- b) prin dragoste
- c) prin profeție

4. Ce înseamnă a umbla în Duhul?

- a) să trăiești afară din trup
- b) să trăiești în trup, dar într-un mod monastic
- c) să trăiești fără a împlini poftele cărnii

5. Ce înseamnă răstignirea cărnii și a poftelor ei?

